

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji OWUN odrzucającej jego wniosek;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga złożona została w następującym kontekście. Dnia 1 kwietnia 2003 r. skarżący skierował do Komisji Europejskiej wniosek o: a) przesłanie skarżącemu, jeżeli istnieje, orzeczenia lekarskiego sporządzonego przez doktor M.P. Simonnet w związku z badaniem lekarskim, któremu go poddała w jego miejscu zamieszkania w dniu 20 czerwca 2002 r., w postaci poświadczonej kopii lub przesłanie go lekarzowi, którego w tym celu wyznaczy i, w tym przypadku, poinformowanie jej o tym na piśmie; b) jeżeli orzeczenie nie istnieje, o poinformowanie jej o tym na piśmie; c) jeżeli istnieją powody do odmowy spełnienia żądań wymienionych w punktach a) i b) powyżej, o podanie jej tych powodów.

W związku z milczącą odmową uwzględnienia wniosku skarżący wniósł niniejszą skargę.

Na poparcie, skarżący podnosi następujące zarzuty:

Złamanie prawa, gdyż urzędnik ma prawo dostępu do wszelkich danych, które go dotyczą, które zostały opracowane przez osoby działające w imieniu strony pozwanej w ramach ich obowiązków służbowych i które znajdują się w jej posiadaniu, ma również prawo dostępu do orzeczenia lekarskiego.

Naruszenie prawa do zdrowia i nienaruszalności fizycznej i psychicznej skarżącego oraz ciężącego na instytucjach wspólnotowych obowiązku dbałości o dobro pracowników.

Niedopełnienie obowiązku uzasadnienia decyzji, przewidzianego w art. 25 regulaminu pracowniczego.

Niedopełnienie obowiązku należytej staranności, ponieważ pozwana nie wzięła pod uwagę, że skarżący ma interes w dostępie do orzeczenia lekarskiego, lub w tym, żeby dostęp taki miał lekarz, którego skarżący w tym celu wyznaczy, biorąc również pod uwagę, że trudno zrozumieć, jaki interes służbowy pozwana miałaby chronić, lub nie, przez nieuwzględnienie wniosku skarżącego.

Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Daniela Van der Spree'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-182/04)

(2004/C 179/35)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji

Wspólnot Europejskich przez Daniela Van der Spree'a, zamieszkałego w Overijse (Belgia), reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jeana-Nöela Louisa oraz Etienne Marachal, avocats z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji w sprawie sporządzenia sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za okres od 1 lipca do 31 grudnia 2002 r.;
- Obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący na poparcie swojej skargi podnosi na pierwszym miejscu naruszenie art. 26 i 43 regulaminu pracowniczego urzędników, jak również środków specjalnych mających zastosowanie do dokonania tymczasowej oceny 2001 – 2002. Skarżący podnosi również uchybienie obowiązkowi uzasadnienia, niespójność między komentarzami i przyznanymi ocenami, jak również oczywisty błąd w ocenie. Ponadto skarżący opiera się na naruszeniu prawa do obrony, ponieważ decyzja została oparta na wewnętrznym sprawozdaniu, o istnieniu którego skarżący nigdy nie został poinformowany oraz na rzekomych kryteriach oceny, które, zdaniem skarżącego, nie zostały jemu podane do wiadomości.

Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Microsoft Corporation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-201/04)

(2004/C 179/36)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Microsoft Corporation, z siedzibą w Waszyngtonie (Stany Zjednoczone Ameryki), reprezentowaną przez I. S. Forrester, QC i J. F. Bellis, lawyer.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 24 marca 2004 r. lub, w przypadku nieuwzględnienia, o uchylenie lub istotne zmniejszenie nałożonej grzywny;
- obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi skargę przeciwko decyzji Komisji stwierdzającej dwa przypadki nadużycia pozycji dominującej przez stronę skarżącą i nakładającej na nią grzywnę w wysokości 497,196,304 EUR. W decyzji Komisja uznała, że strona skarżąca odmówiła dostarczenia „informacji o kompatybilności systemów operacyjnych” oraz nie pozwoliła na ich użycie w celach rozwoju i rozpowszechniania produktów z zakresu systemów operacyjnych serwerów dla grup roboczych. Ponadto Komisja stwierdziła, iż strona skarżąca uzależniła dostępność „Windows Client PC Operating System” od równoczesnego nabycia Windows Media Player.

Po pierwsze, strona skarżąca podnosi w uzasadnieniu skargi, że Komisja popełniła błąd stwierdzając naruszenie art. 82 WE w formie odmowy dostarczenia protokołów komunikacji konkurentom i odmowy dopuszczenia możliwości korzystania z własnej technologii w konkurujących roboczych systemach operacyjnych dla serwerów.

Według strony skarżącej, warunki wymagane przez sądy europejskie dla zobowiązania przedsiębiorstwa posiadającego dominującą pozycję do udzielenia licencji na swoje prawa z zakresu własności intelektualnej nie zostały spełnione w niniejszej sprawie. Według strony skarżącej, technologia, co do której nakazano udzielenia licencji nie jest nieodzowna dla osiągnięcia kompatybilności z systemem operacyjnym Microsoft PC, tak więc rzekoma odmowa dostarczenia przedmiotowej technologii nie przeszkadzała wprowadzaniu nowych produktów na rynek wtórny i ostatecznie, nie doprowadziła do wyeliminowania całej konkurencji z rynku wtórnego.

Ponadto, strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja błędnie zaprzecza, iż strona skarżąca mogła wesprzeć rzekomą odmowę dostarczenia przedmiotowej technologii ochroną swych praw z zakresu własności intelektualnej jako obiektywnie uzasadnioną przesłanką i zamiast tego, przeprowadziła nową i prawnie wadliwą analizę pozycjonującą, powołującą się na ogólny interes w wyjawieniu.

Strona skarżąca poddaje także pod rozważenie, iż do tej pory, na terenie EOG, nie było przypadku, w którym wystąpiono by o licencję dla celów rozwoju oprogramowania i że strona skarżąca nie miała obowiązku postrzegania wniosku Sun jako stanowiącego podstawę jakiegokolwiek szczególnej odpowiedzialności z art. 82 WE.

Co więcej, strona skarżąca podnosi, że Komisja stosując art. 82 WE w niniejszej sprawie nie wzięła pod uwagę zobowiązań Wspólnot Europejskich wynikających z Porozumienia w Sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej (TRIPS) Światowej Organizacji Handlu.

Po drugie, strona skarżąca przywołuje, że Komisja błędnie stwierdziła, iż strona skarżąca naruszyła art. 82 WE uzależ-

niając dostępność swojego systemu operacyjnego PC od jednoczesnego nabycia aplikacji medialnej, Windows Media Player.

Według strony skarżącej, zaskarżona decyzja opiera się na spekulacyjnej teorii wykluczenia, zgodnie z którą powszechna dystrybucja aplikacji medialnej w ramach Windows może, w bliżej nieokreślonym czasie doprowadzić do sytuacji, w której dostawcy składników i programiści będą kodować prawie wyłącznie w formatach Windows Media. Strona skarżąca podnosi, iż teoria ta jest niezgodna z decyzją Komisji w sprawie koncentracji AOL/Time Warner⁽¹⁾, jak również z dostarczonym dowodem wykazującym, że dostawcy składników wciąż kodują w rozmaitych formatach.

Strona skarżąca poddaje również pod rozważenie, iż w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono korzyści płynących z modelu prowadzenia działalności gospodarczej przez stronę skarżącą, którego element stanowi integracja nowej aplikacji do Windows jako odpowiedź na postęp technologiczny i zmiany w wymaganiach klientów.

Również, według strony skarżącej, zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów niezbędnych do ustalenia naruszenia art. 82 WE, a w szczególności litery d). Strona skarżąca zaznacza, że Windows i jego aplikacja medialna nie są dwoma odrębnymi produktami. Ponadto, strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja nie wykazuje, że rzekomo związane ze sobą produkty nie są połączone naturalnie lub poprzez handlowe zastosowanie. Poza tym, strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja przy stosowaniu art. 82 WE do faktów niniejszej sprawy nie bierze pod uwagę zobowiązań nałożonych na Wspólnoty Europejskie Porozumieniem TRIPS oraz że nałożona kara jest niewspółmierna.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, iż wymóg, iż to strona skarżąca ustanawia i wynagradza kuratora, który monitoruje zgodność jej postępowania z przedmiotową decyzją, a także otrzymuje i bada skargi, jest bezprawny i stanowi przekroczenie kompetencji. Strona skarżąca oświadcza, iż uprawnienia nadane kuratorowi, mające charakter dochodzeniowy i wykonawczy, w normalnych okolicznościach należą do Komisji i nie mogą być delegowane.

Na koniec, strona skarżąca poddaje pod rozważenie, iż w świetle prawnej nowości stwierdzenia nadużycia, brak jest podstaw dla nałożenia jakiegokolwiek grzywny na stronę skarżącą. Strona skarżąca podnosi także, iż wysokość grzywny jest w sposób oczywisty zawyżona.

⁽¹⁾ 201/718/WE Decyzja Komisji z dnia 11 października 2000 r. stwierdzająca koncentrację jako zgodną z wspólnym rynkiem i Porozumieniem Ustanawiającym Europejski Obszar Gospodarczy (Sprawa nr COMP/M. 1845 – AOL/Time Warner) (Dz.U. L 268, 2001 str. 28).